

Izhaja vsako soboto zjutraj. Vsaka druga številka ima poučno zabavno ilustrirano prilogo „Družinski prijatelj“.

Uredništvo „Zarje“ je v Trstu, Via dei Fabbri 2. Tja je treba nasloviti vse rokopise, ki naj se objavijo v listu ali pa v prilogi. Rokopisi se ne vračajo, nefrankirana pisma se ne sprejemajo. V nujnih slučajih se je posluževati telefona tiskarne štev. 638.

ZARJA

Upravištvo „Zarje“ je v Trstu, Via dei Fabbri št. 2. Sprejema naročnice, inserate in reklamacije. Naročnina „Zarje“ s priloženo je za vse leto naprej po pošti K. 6.—, za pol leta K. 3.—.

Posamezne številke po 6 v.

Cena inseratom je 10 vinarjev za enostopno pet t vrsto. Pri večkratnem objavljenju primeren popust. Poštno - hranilnični račun št. 64139.

„Vjeru vjeruj, spasit će te vjera.“

(Vere se drži, rešila te bo vera.)

Mažuranić: „Smrt Smail-Age“ 453 vrsta.

Ko se je kršćanska četa, mala sicer ali hrabra, pripravljala, da stopi v boj „za krst častni i slobodu“ zlatnu“ proti nevernemu Turku, je hotela pred bitko slišati tolažilne besede svojega duhovnika. Slavni hrvatski pesnik Ivan Mažuranić¹⁾ nam v „Četi“ („Smrt Smail-Age Čengijića“) slika v tako krasnih vzvišenih besedah ta prizor, da moramo občudovati njegov pesniški talent in naši hrvatski bratje so na tega pesnika res lahko ponosni.

Toda naš namen ni, da podamo svojim čitateljem literarno razpravo o tem res velikem pesniškem proizvodu bratskega naroda, temveč hočemo danes posneti nekaj krasnih misli, ki jih čitamo v „Četi“ in jih prilagoditi našim razmeram.

Četa stopa v boj „za krst častni i slobodu zlatnu“. To je tudi naš program: boriti se hočemo za pravice našega naroda. V tej borbi ne poznamo strahu, ker vemo da tak cilj sme biti gotov božjega blagoslova. Nasprotniki cerkve nam gotovo niso in ne morejo biti prijazni, napadali nas bodo, pretili nam bodo in se nam grozili, kakor Turčin kristjanom.

„Turčin reče, al' mrijeti
za Krstovo vjeru svetu
teško nije, tko se za nju bije.“²⁾
v. 31-33 („Agovanje“)

Časopisi proticerkvenega duha, ki mislijo, da se bomo mi katoličani prestrašili njihovih napadov in obrekovanj, naj si zapomnijo, da nas s tem ne bodo prestrašili. Če se kdo bori za Kristusa, se bori za pravico. In če bi kdo trpel zavoljo pravice, blagor njemu! (I. Petr. 3, 14). Tudi umreti ni težko onemu, kdor se bori za take svetinje.

„Stupa četa tiho. . .

„ni tko šapće, ni tko sbori
„ni tko pjeva, nit se smije.“³⁾

(252 in dalje)

¹⁾ Rojen 1813 v Novem, 1873-1880 ban hrvatski, umrl 1890 v Budimpešti.

²⁾ Turčin je rekel (grozil je namreč), toda umreti za sveto Kristusovo vero ni težko onemu, ki se za njo bori.

³⁾ Stopa četa tiho. . . Nihče ne šepče, nihče ne govori, nihče ne poje, nihče se ne smeje.

LISTEK

SIN.

Iz življenja delavcev. Spisal V. R.
(Dalje.)

Prihodnjo nedeljo je pripeljal Francelj prvič svojo nevesto k materi. Berta ji je bilo ime, stariši so ji bili že v otroških letih umrli in stric je skrbel zanjo.

„Glej, Berta, moja mati!“ je rekel Francelj, ko jo je pripeljal do nje in dvoje vročih, malih ustn je začutila na čelu. Prijela jo je za roke, drobne in nežne so bile, in jo poljubila potem na lice.

Lepo dekle je moralo biti, kakor žamet so bila njena lica. . .

„Bodita srečna, otroka!“ je počasi izpregovorila; pristopil je tudi Francelj in jo poljubil na ugasle oči.

Veselo in preširno se je potem zasmejala Berta. „Kakor v nebesih boste živeli, mamica, brez skrbi in težav. Saj bo lepo življenje tukaj, kaj ne, Francelj?“

„Seveda, ljubica!“ je odgovoril on.

Potem je pripovedovala, kakšno je bilo njeno življenje do tedaj, ko sta se spoznala s Franceljem, in kako je stric zadovoljen, da je dobila tako pridnega in poštenega ženina.

Čez pol ure je prišel tudi stric, vesel mož z

To je taktika, katero bi morali praktičirati naši „narodni“ voditelji v borbi za narodne pravice. Delo za narod naj bode tiho, pa vstrajno. Narodnost ne obstoji v tem, da se pri slavnostnih banketih, od katerih se večina udeležencev vrača s težkimi glavami in z lahkimi žepi, kriči širokoust o na vse štiri strani sveta „Živio“; tudi ne v tem, da se pod krinko „narodne“ organizacije priredi „narodni“ ples, pri katerem ima korist nava no le krčma, med tem ko pravost in varčnost udeležencev večinoma prav bridko trpi. Prava ljubezen do naroda se kaže v skrbi za njegov moralni in gospodarski prospek. Marsikak „vrli“ narodnjak kriči najprej „živio“, potem gre v kavarno ali na potovanje ter čita pred vsemi . . . „Piccolo“. Občinstvo ga vsled tega smatra Italijana. — To so „kričeči narodnjaki“.

Pred bitko je poslušala hrabra krščanska četa besedo duhovnika. (Ali so poslušali pri boju povodom parlamentarnih volitev „voditelji“ naroda glas avstrijskih škofov?)

Duhovnikov govor je imeniten ne le kar se tiče pesniškega poleta, temveč tudi glede misli. Te misli morajo voditi vsakega tudi v politični borbi.

S povdankom se sklicuje duhovnik na patrio- tična čustva hrabre čete.

„Djeco moja, hrabri zatočnici,
vas je ova zemlja porodila,
kršvita, ali vama zlatna.
Djedi vaši rodiše se tudie:
otci vaši rodiše se tudier,
i vi isti rodiše se tudier,
za vas ljepše u svjetu ne ima.
Djedi vaši za nj lievahu krvcu,
otci vaši za nj lievahu krvcu,
za nj vi isti krvcu prolievate:
za vas draže u svijetu ne ima.“¹⁾
(333-343)

Domovina, v kateri so se rodili naši očetje in pračetje, za katero so dali svojo kri, nam mora biti vsem mila in draga, pripravljani moramo biti za njo tudi kaj žrtvovati.

Vendarle za nas kristjane (in sploh za vse ljudi) zemlja domovina ni zadnji cilj — saj smo le potniki v tej solzni dolini — in njena

¹⁾ Deca moja, hrabri boritelji, vas je rodila ta le zemlja, kršna sicer, toda za vas zlata. Tukaj so se rodili vaši dedi, tukaj vaši očetj, in tukaj i v. Za vas torej ni lepše na svetu. Za njo so prelili svojo kri vaši dedi, vaši očetje, prelilje jo tudi vi.

gromkim glasom in trdnimi koraki. Pozdravil jo je in pohvalil svojo Bertko, kakor jo je imenoval, in komodno sedel potem v naslonjač.

Pozno v večer so govorili in pili in določili, da bo poroka po novem letu kdaj.

Vedno veselejša je bila Berta, stric se je vedno bolj gromko smejal, Francelj je govoril svoji nevestici lepe besede, le ona sama, njegova mati, je bila nekako žalostna. Tamno, večno-tamno je bilo pred njenimi očmi, drugi pa so bili veseli in so trkali s kozarci. Francelj se je nemara nagnil k nevestici in ji šepetal sladke skrivnosti na uho in je pozabil ob tem njo, svojo slepo mater. Pa saj ni čudno. Mlado, vroče sree ima Berta, ljubezni žejno, rdeča in gladka so njena lica in krog malih ustn leži nemara vdan dekliški smeh — : ona pa je stara in revna mamica, njene oči so mrtve in ne občutijo več luči in življenja, le sree je polno ljubezni do Francelja, nemara večje, nego je ljubezen zorne nevestice. . .

Prišel je dan, ko je pripeljal Francelj Berto za vedno na svoj dom.

„Glej, vse je tvoje!“ je dejal z lepim, močnim glasom, ko sta stopila v stanovanje, „moje roke so močne in te bodo branile pred vsem. A tudi ti ne smeš zabiti moje matere! Kakor tvoja lastna mati naj ti bo!“

Berta je stopila k njej, se sklonila in jo objela. In čutila je duh poročnega venca in opazila, da ima nevesta solze na licih.

„Moja otroka!“ je šepetala vsa srečna, ker je

najlepša lastnost ni ta, da je naša domovina, temveč nekaj drugega, bolj vzvišenega.

Duhovnik pravi namreč hrabri četi dalje:

„Al' nada sve, što krš ovu kiti,
krst je častni, što se nad njom visi.
On je, što ve u nevolji jači,
on milostiv, što ve nehom štiti.“¹⁾
(v. 164-167)

Naša ljubljena domovina mora potemtakem smatrati kot svojo največjo srečo, da je okinčana „Krstom častnim“, to je s sveto vero. Sveta vera je našem ljudstvu potrebna, posebno „u nevolji“ (v nesreči), ediro le v veri bo našel ono tolažbo in mir, ki mu ga svet in . . . politika naših „naprednjakov“ dati ne moreta.

Kaki zločinci so torej oni pisatelji, ki bi hoteli izkoreniniti iz srca našega ljudstva sveto vero!

V boj za ljudske pravice pa treba stopiti s čistim srcem:

„Za krst častni spravi ste mrijeti,
za nj se i sad mrijet podigoste.“

Al'tko Bogu vierno služiti grede,
čistiem srcem služiti mu valja;
čistom dušom vršit onom treba
koji vrši, Bog što sudi s neba.“²⁾

Na to našteva duhovnik četi nekatere grehe za izpraševanje vesti, katero bi (pa natančno!) iz verskega stališča tudi mi priporočili liberalnim časnikarjem. Potem nadaljuje:

„Kajite se, dok imade dana,
dok je doba, djeco, kajite se,
kajite se, dok nije pozvana
duša k onom koji nehom tresse.
Kajite se. . .“³⁾

(v. 395-398)

Te besede so tako lepe, da jih moramo le priporočiti v resen premislek vsem somišljenikom in nasprotnikom. Po teh lepih in spodbudnih besedah je duhovnik odvezal četo greha „Ter je četu oprostio grieha“, daroval sveto mašo in obhajal vse udeležence, ki so imeli stopiti v bitko.

¹⁾ Toda nad vsem, kar kiti (rosi) to zemljo, je Krst častni (sveta vera), ki se nad njo povikšuje. On je, ki vas krepča v nesreči, ki vas (ve-vas) milostno brani.

²⁾ Vi ste pripravljani umreti za krst častni, v ta namen ste se zdaj dvignili. Toda kdor hoče verno služiti Bogu, mora služiti s čistim srcem in čisto dušo, to kar Bog sodi iz nebes.

³⁾ Kajite se — kesajte se.

bil Francelj srečen. . . Pozabila je na izgubljeno luč oči, pozabila Bertin preširen smeh in gromki, neprijeten glas njenega strica, vse je pozabila, ker je čutila, da je Francelj tako srečen.

Potem je prišel tudi Bertin stric, ki je bil izredno vesel, in par Franceljevih prijateljev.

Sedli so krog mize, ona je sedela na Franceljevi strani. Polagoma je prišlo veselje v družbo, kupice so se dotikale z drobnim, prazničnim glasom, vse je bilo srečno in zadovoljno in tudi pred njo se je odpiralo tiho in mirno življenje. Pozno je vse končalo, ginjena napitnica Bertinega strica je zaključila gostovanje.

Res, lepi dnevi so sledili. Berta je bila kakor razigran otrok, polna veselja in sreče. Tudi Francelj je bil zadovoljen kakor v nekdanjih časih. Ona pa je sedela v sobi na naslonjaču, poslušala pogovore Francelja in Berte, v bolj samotnih urah pa so šli lepi, že pol-pozabljeni spomini njenih nekdanjih mladostnih dni skozi njeno dušo in tiha, mirna žalost jo je prevzela, solza ji je zdrknila po licu in tiho je izmolila očenaš za pokojnega moža. . .

Začetkoma so bile take samotne ure bolj redke, a počasi, počasi so se vrstile bolj pogostoma, sama ni opazila, kako in zakaj. Mirno življenje je bilo — in vendar —; nekaj je stopilo med njo in med Francelja in nekdanje ljubezni ni bilo več. Ona ga je sicer še vedno tako ljubila kakor nekdanj, toda on ne več. Nemara je ljubil bolj Berto. . .

(Dalje.)

Pesnik nam torej priporoča v borbi za narod praktično krščanstvo. Ni dosti pisati ali izjavljati: mi smo tudi katoličani, ali kar verni katoličani, temveč treba je to pokazati v dejanju.

V dejanju moramo torej postaviti vedno na prvo mesto: sveto vero. „Krst častni“, in potem pa pride „sloboda zlatna“ našega naroda. Naj nihče ne poreče, da „vera ni v nevarnosti“. Pa tudi ko bi ne bila, moramo naglašati vedno in povsod sveto vero, ker „brez vere ni možno Bogu dopasti.“

Slavni pesnik Mažuranič ni morda niti sam slutil, kako krasen pa ob e en kako potreben nauk je dal svojim rojakom, ko pusti duhovnika reči Novici, ki se vrača od Turčinov k črnogorski brači, te resnične besede:

„Vjeru vjeruj, spasit će te vjera“

(v. 453).

A. de E.

Pozdrav „Zarji“ iz Krasa.

Pozdravljena bodi „Zarja“ na krščanskem obnebu tržaških Slovencev! Ti si znanilka lepše bodočnosti, ki ima zasijati teptanemu narodu, kojega najlepše svetinje — vero in narodnost, — sramotě krvni ti bratje. —

Dolgo smo čakali, da vsaj „Zarja“ vstajenja zasije krščanskim načelom. — Dočekali smo — in zato smo veseli in ponosni! Ali že pri tvojem rojstvu, o „Zarja“, želimo, da bi ne ostalo samo pri zarji, ampak za „Zarjo“ naj pride ono svetlo „Solnce“ krščanstva, na katerem se ogreje sleherni, ki želi svojemu narodu stalno srečo.

Majhna si in skromna kot ponižna cvetka med trnjem. — Pa ne sramuj se tega! Pomni Koseskijeve besede; da „iz malega raste veliko“. — Vsak začetek je mal in težek. Tudi potoček je pri svojem izviru le neznamen, ali čim dalje teče, tem bolj raste in naraste slednjič v reko in veletok. — Tudi ti, sedaj skromna „Zarja“, bodeš narasla v tak veletok, ki združuje v sebi vse v pravi prospeh tržaških Slovencev delujoče sile.

Dasi majhna in ponižna, si nam vendar ljubša kot celi foljanti umazanega berila, pobarvanega z belilom «narodnjaštva», iz katerega nam veje strupeni dih breznačelnosti in sovraštva do krščanske misli. — V tebi najdemo odkrito besedo, ki sega do sreča, ki vzgaja, vspodbuja, krepki z besedo in dejanjem ter vliiva hladilnega zdravila v široke rane bolne družbe. — Ti vlivaš v narodnočuteča sreča zdravilni balzam potrepljivosti in netiš ob enem ogenj poguma, da ne omagamo v borbi za sveta in narodna prava.

A plačilo za to? Pesnik tvojih načel ti pove, kaj te čaka:

„Sovražni svet te le prezira,
prezira te in te zatira...“

Pa pusti jim to revno veselje, da te prezirajo. — To je znamenje, da te vpoštevajo, dasi navidez tega nočejo pokazati. Boli jih, ker si začela odgrinjati zastor, za katerim je skrit sedmero-glavi zmaj, ki je ostal ljudstvu do sedaj nepoznan. — Peče jih, ker ne bodo mogli od sedaj naprej tako nemoteno nadaljevati svojega rokovijskega dela. — Ne straši se pušic, ki so naperjene proti tebi. Orožje, ki je bodo izstrelili, se odbije kakor žoga ob tvojem jeklenem oklepu krščanskih načel, in zadà smrtni udarec le nasprotniku — puhlemu liberalizmu in njegovim priveskom.

Čas je bil, da si zasijala, predraga „Zarja“. — Krščanski misli so malone tla izpodkopali brezvestni «narodnjaki»-egoisti. — V svojem taboru so hoteli združiti vse, kar leže ino grede! Tebe čaka torej težka naloga: osvojiti si mogočno trdnjavo nasprotnikovo. — Ali, ne vstraši se truda! Tudi vseh ne pričakuj takoj! Festina lente! Le v vstrajnem delu ti je zagotovljena zmaga. — Požrtvovalnosti, vem ti ne manjka. — Toda vedno se opiraj le na nepremagljivo moč krščanskih načel in na jekleno značajnost njihovih nositeljev.

Odločno nastopaj povsod in polovičarstva se varuj. Tudi kompromisov ne sklepaj z nikomur; kajti kdor se spušča v kompromise, je navadno kompromitiran. — Krščanska večno mlada načela bodo premagala trhli liberalizem in surovi socializem. — Ona si bodo znala priboriti zmago na celi črti, kajti „če je Bog z nami, kdo proti nam?“

Zato, bodi pozdravljena „Zarja“, ti buditeljica in vodnica tržaških Slovencev v kolu nevstrašenih bojevnikov za verske in narodne svetinje! Razvijaj se, rasti, cveti in prinašaj obilen sad! Vse delaj:

„Z Bogom za krščansko ljudstvo!“

Na Skalnem gradu 28. I. 1908.

Tvoj pristaš F. Š.

Političen pregled.

Deželnozborska volitve.

Savinjska dolina na Štajerskem, dosedaj po trditvi liberalcev samih najtrdnješa liberalna postojanka, ki ima tudi liberalnega državnega poslanca, je padla. Za deželnega poslanca je bil izvoljen kandidat „Slov. Kmečke Zveze“ Alojzij Terglav z 2 676 glasovi. Kandidat liberalne „Narodne stranke“ je dobil 1.331 glasov. — Na Kranjskem in Goriškem je tudi že zelo živahno volivno gibanje. Slov. Ljudska Stranka napravlja vsako nedeljo shode. Liberalci si pa dosedaj še nič kaj ne upajo na dan. Imajo gotovo premalo poguma, že manj pa upanja do kakih posebnih uspehov.

Rusija.

Dumi je predložen načrt za zgradbo drugega tira na sibirski železnici. Stroški za to zgradbo bodo znašali 157 milijonov rubljev. — Mornariški minister pa zahteva več milijard rubljev za novo rusko mornarico. — Carica pojde radi boleznin na železcu na Krim, kjer bo ostala delj časa.

Revolucija na Portugalskem.

Portugalska vlada ostro nastopa proti republikancem. Zaprl: so jih 300. V Lizboni patroljira garda po ulicah. Borza je zap. ta že več dni, trgovine ni. Več časnikarjev so zaprli. Vse s: boji, da izbruhne na Portugalskem revolucija. Ako res nastane upor, vdere na Portugalsko z dovoljenjem Angleške 40.000 mož močna španska armada, da zaduši revolucijo.

Japonska pred vojsko?

Japonci v Ameriki so zelo nemirni. Mnogo jih je prodalo svoje trgovine in se vračajo v svojo domovino. V Ameriki se govori, da Japonska sklicuje pod orožje natihoma japonske rezerviste. Iz Mandžurije pa poročajo o velikih nabiranjih kitajskih čet. Splošno se pričakuje resnih dogodkov.

Trgovinska pogodba med Avstrogrsko in Srbijo.

Pogajanja med Avstrogrskimi in srbskimi delegati, so tako daleč, da lahko pogodbo smatramo kot sklenjeno. Vršilo se bo še par posvetovanj glede doslovnega besedila pogodbe.

NOVICE

n Vnovič opozarjamo na predavanje, katero priredi Kat. slov. izobraževalno društvo v Trstu v ponedeljek 3. februarja v ulici S. Francesco d'Assisi št. 15 I. n.

Profesor Ujčić in njegov konkurent. Ker je tržaški dnevnik povodom imenovanja g. Ujčića za profesorja moralke trdil najprej, da je „vsaj“ goriška duhovščina „razburjena“ radi tega imenovanja, potem da „trdijo vsi slovenski duhovniki“, da je Ujčić proti narodu, smatramo za zelo umestno priobčiti izjavo, ki jo je obelodanil njegov konkurent g. Ivan Rejec v „Gorici“ z dne 28. januarja 1908 z ozirom na to vprašanje. Evo je doslovno:

„Edinost“ — „Zarja“ zastran profesorja Ujčića. Zadeva imenovanja g. profesorja Ujčića je že dalje časa predmet polemiki med „Edinostjo“ in „Zarjo“. Zadnja „Zarja“ je priobčila pismo gosp. profesorja, ki ž njim zvrča odgovornost za dotične članke v „Edinosti“ na gotove duhovnike. Opazovavci, ki bolj od daleč stoje, bi utegnili imeti za povzročitelja dotične polemike mene podpisane, ki sem se tudi udeležil izpita za razpisano učno mesto moralke. Bodi mi torej dovoljeno tukaj izjaviti, da smatram vse napade na g. Ujčića za tiste vrste delo, ki se lepo podaja liberalcem, a nikdar katol. duhovnikom. Brez ozira na druge okoliščine je goriška slovenska duhovščina gosp. profesorju dolžna zahvalo za njegovo požrtvovalno vodstvo Alojzijevišča, nikar pa, da bi ga še po liberalnih listih napadali. Pričakujemo, da bo gospod Ujčić, čim dovrši svoje skušnje, intenzivno posvetil svoje lepe zmožnosti kulturnemu delu med goriškimi Slovenci.

Ivan Rejec,
prefekt.

Gospod Rejec govori v tem pismu kot mož in kot pravi katoliški duhovnik. Čast mu!

Liberalni goriški dopisnik je dobil s to izjavo g. Rejca lekcijo, ki si jo bo zapomnil. In tudi tržaški dnevnik bo moral priznati, da je bil svoje stvari preveč „gotov“ ko je tako ojstro napadal prof. Ujčića. Saj smo rekli, da pride še marsikaj na dan.

Zdaj pa ga uljudno prosimo le eno pojasnilo. Zakaj je v svojem prvem članku proti gosp. Ujčiću „grozil“ tržaškemu škofu s „procesom“ Faidutti? V kaki zvezi je Ujčićovo imenovanje in

Faiduttijev „proces“? Pričakujemo odgovora. Če pa ne pride, končamo že danes vso „polemiko“ glede Ujčića z besedami: Sapienti satis.

n Družba sv. Mohorja. Čas vpisovanja je le-tos samo do 5. februarja. Ker potekajo sedaj zadnji dnevi, vpišite se prav kmalu, da ne bo prepozno.

Splošno je znano, da je število članov Mohorjeve družbe v zadnjih letih padlo. Vzroki temu so razni in se je o njih že mnogo govorilo in pisalo po katoliških, pa tudi po brezverskih časopisih. Da ni moglo število Mohorjanov vedno rasti, to je naravno, saj napreduje in obstoja vsako človeško delo le en gotov čas in se začne počasi umikati drugim početjem.

Vendar ne smemo prezreti, da je k temu deloma naravnemu odpadanju Mohorjevih udov nemalo pripomoglo zbadanje slovenskih brezverskih časopisov. Že pred par leti so se lotili družbe, ne sicer odprto, ampak hinavsko, kakor je to njih navada.

Priha ali so z raznimi nasveti, kako naj se družba „preustroji“ in kakšne knjige naj izdaje. Posebno so jim na poti molitveniki in v zadnjem času celo prelepa izdaja sv. pisma, na katero smo Slovenci pred marsikate in drugim malim narodom po pravici ponosni. Dobro vemo, da so taki „nasveti“ le pobožne žlje b ezvercev napraviti iz Mohorjeve družbe, ki je cerkvena bratovščina, posvetno in če le možno, po asi tudi protiverko književno podjetje. To se jim ne bo posrečilo. Mohorjeva družba bo ostala še nadalje cerkvena družba in bo na književnem polju vedno prava mati vseh vernih Slovencev. Njen odbor ima pač pametne može, ki vedo, koga imajo prašati za svet in koga imajo slušati. Odpadale bodo pa od Mohorjeve družbe vse suhe veje, ki za silo še životarijo na trhljem deblu brezverskega slovenskega časopisja, in družbeni koledar bo od leta do leta vedno bolj zanesljiv izkaz katoliško mislečih Slovencev.

To nam je nov dokaz, da ne zadostuje nikjer povdarjati samo narodno stran, ker nas prej ali slej prav gotovo postavi pred alternativo versko vprašanje.

n Dunajski župan dr. Lueger je zopet obolel, vendar se mu je že obrnilo na bolje. Sredi februarja bo nastopil večtedenski dopust in se podal v Lovrano.

n Knjižico „Ples“ dobite po tobakarnah. V pustnem času smo, zato vsem prijateljem in nasprotnikom plesa prav tople priporočamo knjižico „Ples“. Cena 70 vin. Za sedaj jo prodajata tobakarna Zupanc, via Vincenzo Bellini 13 in tobakarna Stanič, via molin piccolo 14.

n Pevsko društvo „Ljubljana“ v Ljubljani napravi jutri v hotelu „Union“ „Otvoritev belokranjske železnice“. Veselica obeta biti zelo zanimiva. Danes pa imamo v Trstu „Planinski ples“.

n Četrti kočijaž napaden. Blizu Devina je bil v sredo napaden zopet en kočijaž, a k sreči ne umorjen. Kočijaž je težko ranjen in menda več povodati, da je napadalec neki njemu dobro znan čevljar iz Trsta. Ta sum potrjuje tudi dejstvo, da policija tega čevljarja ni več našla v Trstu.

n Preosnova srednjih šol. Zadnje dni so se na Dunaju v naučnem ministerstvu posvetovali, kako preustrojiti srednje šole, da bodo primerne sedanjemu duhu časa. Med drugim se je sklenilo olajšati maturo, kar bodo gotovo dijaki vzeli z veseljem na znanje.

n Nesreča. Blizu Bergamo v Italiji se je pri nekem mostu vtrgala 20.000 kilogramov težka plast zemlje, ki je podsula 11 ljudi.

n Razno iz Štajerskega. V Kurincih pri Sv. Juriju ob Ščavnici je umrl g. Alojz Čuček. Bil je blag soprog, dober oče in vrl naronjak, N. v m. p. — Tatvine. V Bolehnečicah pri Sv. Juriju so neznan tatovi ukradli posestniku Slanu razne stvari vredne okoli 600 K. V Murščaku so pa tatovi pokradli na petih krajih in napravili obilo škode. — Tudi v Križevcih so odnesli trgovcu Gotlihu blaga za 1200 K.

n Velikanski požar v New-Jorku. Iz New-Yorka poročajo, da je v soboto ponoči izbruhnil požar, kakoršnega ni bilo v New-Yorku že leta ne. Pogorelo je 13-nadstropno poslopje Parkar. Škode je 1 milijon funtov šterlinov. Zgoreli so trije gasilci, petdeset se jih je več ali manje poškodovalo. Razun poslopja Parkar je pogorel tudi sosednji hotel „Florence“, ena bolnišnica in zbirka umetnin pokojnega Henry Waltersa, škode je nad 100.00 funtov šterlingov. Gasili so vsi gasilci dolnjega mesta. Nad 50.000 ljudi se je zbralo na pozorišču. Materialne škode je radi tega toliko, ker je bil pritisk vode premajhen in tudi cevi so bile v slabem stanju. Brizgalnice so dosegle komaj do osmega nadstropja. Nadalje je eksplodiralo mnogo kemikalij, kar je povzročilo tudi znatno škodo. Sodi se, da je zažgala zlobna roka.

n V Borštu so imeli občini zbor domače zavarovalnice za govejo žvino. Natančneje poročilo priobčimo prihodnjč.

Iz okolice.

o Marijina družba pri Sv. Ivanu je preteklo nedeljo zopet napravila veselico. Ponavljala se je igra „Iz znot na pravo pot“. Že prvič so zaslužili pevke in igralke pohvalo, a to pot so pele in igrale še veliko boljše. Le krepko naprej! — Zadnjič, ko smo objavili imena novih odborov, je tiskarski škrat zmešal stavca, da je izpustil ime prednice, katera se kliče gdč. Pierina Vitez.

o Novo tovarno za izdelovanje naravnega ledu je zgradila tvrdka Quarantotto iz Trsta ob cesti iz Opčine proti Trebičam blizu Banov. Velika zgradba je vsa iz dobrega lesa in tako izdelana, da pada voda, ki je napeljana iz vodovoda, v drobnih kapljicah iz vrha zgradbe nizdolu in se tako ob primernem mrazu zledni. Seveda je stala velika zgradba tudi mnogo stroškov baje nad stotisoč kron, ki pa se bodo težko izplačale, ako pomislimo, da je zima po naših krajih le izjemoma in samo nekoliko tednov toliko ostra, da voda zmrzuje, in pa da tudi troški za porabo vode in za delo niso neznatni.

o V Trebičah je dobila cerkev s pomočjo milodarov, ki so jih prostovoljno zložili radodarni verniki, dva nova kipa presv. Sreca Jezusovega in Marijinega na veliki oltar, kar se kaj lepo poda. Na praznik sv. Treh kraljev popoldne je g. dekan iz Opčine blagoslovil ta kipa in držal primeren nagovor vernikom, ki jih je bila polna cerkev.

Magistrat kot patron cerkve je dal napraviti pri glavnem vhodu notranja, lepo izdelana vrata, ki branijo po zimi mrazu v cerkev.

o Razno iz Škedenj. Kdor ljubi svoj narod, mora le z žalostjo gledati, kako ljudje posebno s pijančevanjem zapravljajo težko prisluženi denar in ljubo zdravje. Pri nas je posebno dosti mladih vdov, ki žalujejo za možmi, umrlimi ponajveč zaradi pijače. Poglejte zvečer v krème tisti dan, kadar hočete, vedno je notri polno piveev. Pred malo dnevi so pokopali še mlado ženo, največjo in najmočnejšo cele vasi. Ob grobu je prišlo hčeri radi žalosti tako slabo, da so jo morali peljati domov; mož pokojnice pa je bil pijan in niti ga ni bilo zraven, da bi vrgel pest zemlje na rakev.

Tudi pri nas poskušajo tatovi svojo srečo, a je nimajo. Po leti že so bili hoteli okraški blagajno železolivarne, pa so jih prijeli. Prav tako se je te dni tat priplazil v neko hišo in si je že prisvojil zlatnino in druge stvari. A še ob pravem času so ga vlovili in izročili pravici.

Nabrlo se je pri nas 90 kron za uboge zamorske sužnje v Afriki. To kaže, da med ljudmi nista še izmrla usmiljenost in krščanska radodarnost.

Iz Krasa.

k Iz Povirja. Prihodnjo soboto, t. j. dne 8. februarja se bo pričel pri nas sv. misijon, ki bo trajal en teden. Vodili ga bodo čč. gg. Lazaristi iz Ljubljane. — Pretečeno leto je bilo pri nas rojenih 41 otrok, umrlo pa je 24 oseb. Porok smo imeli 8. Med umrlimi je bil tudi neki tujec, katerega so dne 27. decembra našli mrtvega v neki ogradi blizu vasi Žirje. Njegovo ime je dosedaj še neznano, pravijo pa, da je bil iz Št. Mihela na Krasu.

k Liturgično petje na Krasu. Iz Repentabra nam pišejo: Povsod se sliš dandanes o napredku; tudi pri nas smemo reči, da napredujemo in sicer na cerkveno-glasbenem polju. V pretečenih b. žičnih praznikih smo imeli v naši cerkvi, v Marijinem svetišču, lepo petje, katero tudi v resnici zasluži, da se mu pristavi pridevek «cerkveno». Kajti dandanes je žalibog mnogo cerkvenih skladb, katere nimajo nič cerkvenega na sebi razun imena, katero so si prisvojile na krivičen način. Naši doma in pevci so peli lepo, četverglasno Schweitzerjevo mašo, katero je priredil in prilagodil domačim razmeram J. K. Karakteristično pri tej skladbi je to, da je čisto priprosta, polna lepih melodij, sestavljena v cerkvenem duhu, ter da odgovarja stem popolnoma vsem liturgičnim predpisom. Omeniti je še to, da se nobena beseda pri petju ne ponavlja. Druge skladbe, ki so se do sedaj izvajale in ki se žal tudi sedaj še večinoma izvajajo po naših krajih, navadno dolgočasijo poslušavce s svojim protinavnim večkratnim ponavljenjem istih besed in tudi slabo vplivajo na ljudstvo, in njih melodije, polne svetnega duha, mnogo več razdražijo in raztresejo pob. žne vernike v cerkvi, kakor da bi jih vzbujale k pobožnosti in molitvi. S Schweitzerjevo mašo smo pa storili vendar enkrat en korak naprej k pravemu cerkvenemu petju.

Tudi koral je imel svoje častno mesto. Oh, poreče kdo, ta dolgočasni koral, kateri spada s svojo melanholijo več na veliki petek, kakor na tako vesele praznike, kakor so božični! In vendar

je koral edino, prstno cerkveno petje, ki bi se moralo zopet uvesti v naše cerkve po «Motu proprio» Pija X Razun odgovorov, ki so bili vsi koralni, se je pel tudi koralni «Credo, (Vera)» po številu tretji v novi vatikanski izdaji. Pevcem je tekla koralna melodija tako gladko, da bi se vsak več po lušavec moral čuditi, posebno pa, ako pomisli, da so pevci prv krat nastopili na tem polju. Tudi odgovori ali rezponzoriji so bili točno v istem glasu, kakor je duhovnik pel pred oltarjem. Omeniti moramo še, da je tudi preludiranje na orglah odgovarjalo duhu te cerkvene skladbe.

Vsa čast za tolik naprepek v cerkvenem petju gre seveda neumornemu pevovodji g. Dragotinu Puriču, kateri je nevstrašeno nastopil novo pot reformacije, odpravil raz cerkvenega kora vse posvetno, in nato mesto postavil zopet cerkveno, kakor se tudi spodobi. Tako je prav! Želeti bi bilo, da bi tudi drugi cerkveni pevovodje sledili temu lepemu zgledu. Ako je mogoče kaj takega na Repentabru, v skoro eni najmanjših župnij in občin na Krasu, koliko lažje se bo dalo kaj takega doseči tu li v sosednih občinah! Tedaj, ljubitelji cerkvene glasbe na delo; vzdramimo se enkrat iz svojega spanja; reformacije je treba na cerkveno-glasbenem polju tudi pri nas, da bi se po naših svetiščih razlegala pristna cerkvena pesem kakor nekdanj!

Razne stvari.

r Važen izum za železnice. Kapucin o. Ludvik Lozako iz Karbonare pri Bari v Italiji je izumil stroj, s katerim bo možno preprečiti, da ne trčita dva vlaka skupaj. Stroj je tako umetno sestavljen, da daje devet posebnih znamenj, ki bodo naznanjala pretečo nevarnost trčenja. Znamenja so ta le: 1. tir je prost; 2. opozarja strojevodjo, da je na krivem potu in da proti njemu vozi vlak; 3. oznaniti obem strojevodjem ter obem postajam, da si vlaka vozita nasproti po istem tiru; 4. pove kateri vlak naj se vrne in kateri naj nadaljuje svojo vožnjo; 5. obvesti obe postaji, med katerimi bi se res pripetila vlaču kaka nezgoda; 6. izrazi katera postaja naj pošlje pomoč vlaku; 7. naznanja točno med postajama, kedaj je vlak odšel, kedaj prišel, koliko zamudil; 8. opozori strojevodjo, da je zgrešil tir; 9. obvesti potnike v vlaku, kedaj pride mimo kateri vlak in od katere strani.

O. Ludvik je izumil ta stroj iz same ljubezni do bližnjega videč, da so samo v Združenih državah severne Amerike železniška trčenja zahtevala ogromne žrtve pretečeno leto. Tam je bilo 76.186 ranjenih ter 5.000 ubitih.

Želeti je, da bi se prekornisti izum po vseh železnicah vpeljal.

r Postaja „Jabka“. Ne davno temu se je peljal neki Nемеc po južni železnici iz Trsta proti Ljubljani. Med potjo je vestno gledal v vozni red in si zapisaval vse postaje. Ko se pripelje do Zgornjih Ležev, je preslišal, kedaj je sprevoznik zaklical ime postaje, pač pa je slišal od zunaj vpitje: „Jabka, jabka.“ Nekdo je namreč na ves glas ponujal jabolka. Vpraša svojega sopotnika, kako se imenuje ta postaja. Sopotnik je hitro uganil, da Nемеc najbrže misli, da se postaja kliče „Jabka“, zato mu odgovori: „Jabka“. In vestni Nемеc si je skrbno zapisal, to ime rekši: „Te postaje pa ni v voznem redu. Tako je postala južna železnica za eno postajo bogatejša.

r Kŕajnska kazen za zakonsko nezvestobo. — Listi poročajo o grozovitem činu kitajskega maščevanja. 21. novembra so zapazili francoski uradniki majhen lesen splav na reki Claire. Videlo se je, kot da bi bili na splavu ljudje, zato so odposlali čoln, da bi celo stvar pojasnili. Strašen prizor so videli uradniki. Na čolnu sta ležala dve trupli. Na hrbtu je ležala ženska z razpetimi rokami in čez njo moško truplo. Z velikimi žebli sta bila pribita počez drug drugega skozi roke in noge na splav. Ustnice nesrečne ženske so bile sešite, iztahnjene oči pa so strmele kvišku in kazale sledi grozovitega smrtnega boja, ki je trajal gotovo dneve. List papirja, ki je ležal na truplih, je pojasneval grozno dejanje. Žena se je namreč svojemu možu izneverila in slepar je bila druga žrtev, tolmač njenega moža. Kdor bi skušal nesrečni bitji rešiti, temu se je grozilo s stražnimi kletvami. Žena je bila iz boljšega rodu, kajti oblečena je bila v dragoceno svileno obleko; možki pa je bil star kakih 20 let, opravljen v obleko tolmačev. Otroka so sicer vzeli takoj v oskrbo, toda bilo je prepozno; v dveh dneh je umrl. Splav je gotovo videlo na stotine ljudi, ko je plaval po reki, toda nihče ni poskusil, nesrečneža in otroka rešiti. —

r Žrtve „spiritizma“. Na Dunaju je stanovala v neki hiši starica Marija W., ki je imela pri sebi eno mačko in kanarčka. V sosedni sobi sta stanovale neka druga ženska in njena 16-letna hči. Marija W. jima je pogosto pravila o svojem veroučitelju, ki je pred kakimi 10 leti umrl na Štajer-

skem. Mati in hči sta znale izrabiti to priliko in sta ji rekla, sta znata poklicati duše umrlih. Vsak dan sta izkušale posnemati glas pokojnega kateheta, ki je vedno ponavljal kake materialne želje, katere naj bi Marija W. izpolnila. Enkrat sta ji premeteni goljufici celo izročile pismo rekši, da je „lastnoročno“ spisano od pokojnega kateheta, ki jo prosi, da potuje na njegov grob in se ne sme vrniti 6 tednov na Dunaj. Lahkoverna Marija W. je verovala temu ter izročila svoje stanovanje in premoženje svojima sostanovalkama, sama pa odpotovala na Štajersko. Med tem ste večji „spiritisti“ prodali vse imetje svoje žrtve ter izginili iz Dunaja. Da bi se pa Marija W. ne vrnila prekmalu na Dunaj, sta poslale za njo dvakrat po 200 K rekši, da prihajajo ti novci iz „onega sveta“. Ko se je W. vrnila na Dunaj, je spoznala, kam jo je privedla njena lahkovernost. — Pretkane „spiritistke“ so zaprli v Čeških Budjevicah.

r Pepal od cigare kot zdravilo. Nihče si ne bi mislil, da bi se i to moglo porabiti za zdravilo, a vseeno je resnica. Ako ste se urezali, posujte rano s pepelom od cigare in poskropite to z vodo (v sili z vinom, pivom ali kavo) ter dobro zmešajte. Rana se bo popolnoma zacelila, ne da bi občutili bolečine, ali da bi celo roka otekla. Tolmači se to sledeče. Kolijev ogljik, ki je v pepelu, paralizuje delovanje one kisline, ki nam jo pusti pod kožo rezilo, s katerim smo se ranili, in tako nas ranica nič ne boli.

Književnost in umetnost.

Pouk zaročencem in zakonskim. Sestavil Janez Zabukovec, župnik jeseniški. Založila katoliška bukvarna v Ljubljani. Strani 114, cena vezani knjigi K 1.40. Ta knjiga, ki smo se je resnično oveselili, je druga pomnožena izdaja knjižice „Kratek pouk o sv. zakonu“ in se bo gotovo prikupila ter veliko koristila slovenskim zaročencem in zakonskim. Le sezite pridno po nji. Vsled izkušnj pa, ki si jih je pridobil pisatelj pri ženitvi tujih državljanov ob gradbi karavanskega predora in bohinske železnice, bodo migljaji, kako postopati pri ženitvi tujih državljanov tudi marsikateremu duhovniku dobrodošli.

Gori! Pomagajte! ali alkohol in nikotin. Zapeljanim in dobromislečim v premislek spisal F. Š. To vrlo dobro knjižico, ki obsega 68 strani in svari v poljudni obliki pred pijančevanjem in kadenjem, vsem prav toplo priporočamo.

Naroča se v „Narodni tiskarni“ v Gorici. Cena 20 vin., na vsakih deset en izvod povrh.

Koledarček. 2. febr. nedelja: Svečnica — 3. pond.: Blaž. škof; Oskar. — 4. torek: Andrej Kor. škof; Veronika. — 5. sredo: Agata, dev. muč.; Japonski mučenici. — 6. četrtek: Doroteja (Rotija), d. v. m.; Tit, škof. — 7. petek: Romuald, opat; Rihard, kralj. — 8. sobota: Janez Mat., spozn.; Juvencij, škof.

Jutri t. j. 2. t. m. ob 9. uri 42 min. predpoldne bo mlaj. Obeta se nam dež, po mrzlejših krajih pa sneg.

Listnica uredništva. G. dopisnika iz trgovskih krogov prosimo, naj pride osebno v naše uredništvo. — Vse gg. dopisnike opetovano prosimo, da prišjejo kratko, razločno in o pravem času. Primanjkuje nam toliko prostora, da smo vedno v zadregi, kaj bi stavili v list in kaj izpustili. Zato pa pišite kratko in točno.

Nekaj o združništvu.

(Konec.)

Ker so t. rej rajfajzovke namenjene občnemu blagru, je njih podlaga krščanska, ker slovi na krščanski ljubezni do bližnjega. Namerjali smo podati razliko med tema dvema sestavoma, ali ker nas g. urednik sili, da končamo ta izvajanja v tej številki, se moramo vdati. Zato se hočemo omajiti na to, da povemo, kako delujejo rajfajzovke v materijalnem (gmotnem) in moralnem (pravnem) oziru. One imajo namen, nuditi svojim članom v slučaju potrebe ceno in nizkობrestna posojila za njih gospodarske in obrtne potrebe. Imenitno se je to pokazalo v ravnokar vladajoči denarni krizi. Velike in bogate banke so zvišale obresti izvanredno visoko, naše rajfajzovke pa so svojim članom dajale posojila ravno tako ceno kakor pred krizo. Rajfajzovka uporablja svoja sredstva, da zabrani prodajo poljskih pridelkov pod ceno; zlasti pa zavaruje škodljivo razkosavanje in nezmiselno prodajanje kmečkih posestev s tem, da kupuje posestva, ki so prostovoljno ali prisilno na prodaj in jih potem bodisi v celoti ali razdeljeno (parcelirano) proda pridnim gospodarjem za neznatno višjo ceno, ona tudi spreminja zemljejknjižna posojila na visoke obresti v nižjebrestna in odplačilna (amortizacija), torej se bojuje proti oderuštvi. — V moralnem oziru dosega rajfajzovka svoj namen s tem, da vzbuja v ljudstvu veselje do varčevanja; zaprečuje lahkomišelnost zadolževanje, vzbuja med udi ponos in samozavest in pospešuje jedin-

stveni duh, skrb za občini blagor in medsebojno ljubezen po reku: „Jeden za vse in vsi za jednega.“

Razvidno je torej, kako krasno nalogo ima dandanes rajfajzovka! Nikakor ni torej pretirano, ako vedno in vedro trdimo, da le združništvo more rešiti našega kmeta, naše ljudstvo. Rajfajzovke imajo pa jako omejen delokrog. Postavno je določeno, da sme raztezati svoje delovanje le na jedno faro ali županijo in na sosedne fare oziroma županije. Posamezna posojilnica je torej, če je sama, še jako šibka reč. Da nje ugled, nje kredit zraste, in da se ložje giblje ter denar spravlja v tek, ter ga v slučaju potrebe ceno dobi, se mora združiti z drugimi posojilnicami. Tako so nastale razne „Zadružne Zveze.“ Med Slovenci imamo že več takih Zvez. Najstarejša je celjska, najmočnejša pa ljubljanska „Zadružna Zveza“. Pri tej je učlanjenih največ slovenskih rajfajzovk. Razven teh ima tudi Gorica svojo zvezo, v Ljubljani so pa tudi liberalci sedaj ustanovili svojo zvezo, ki pa ima jako malo članic. Ni čuda, saj tistim, ki so do véceraj napadali vse posojilnice in zadruga in Zveze, ne more nihče drugi zaupati, če vstanove svojo Zvezo kot le — bedak. Tudi v Trstu se ustanavlja posebna zadružna zveza, pa ne vemo, če bo kaj iz nje. Na tržaškem so namreč že tri rajfajzovke in sicer pri sv. Ivanu, na Proseku in v Trebčah in sedaj se ustanavlja še ena. Te so pa véclanjene pri ljubljanski Zadružni Zvezi. Tržaška Zadružna Zveza pa sme obstojati le, če tudi te posojilnice priglasijo k njej svoj pristop, kar se pa le bo zgodilo. To pa zato, ker če izvememo druge vzroke, ki jih tukaj ne moremo navesti, tržaška „Zadružna Zveza“ ne more nuditi takšnih ugodnosti, kakoršne nudi ljubljanska. —

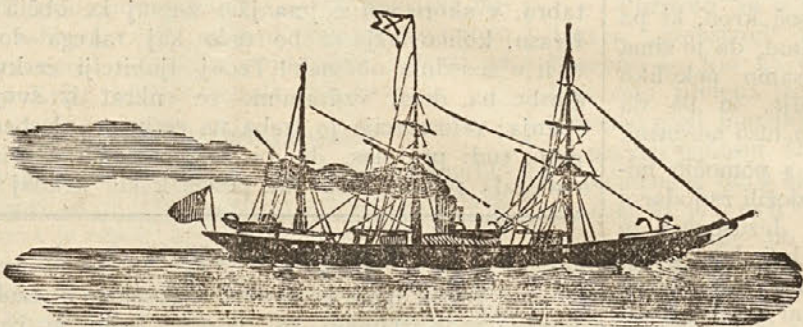
Kakor v drugih ozirih, tako je tudi glede umevanja koristi zadružne ideje naše ljudstvo na tržaškem in po Istri še precej daleč za svojimi brati po drugih slovenskih kronovirah. Najbli se torej tudi v tem oziru kmalo obrnilo na boljše, to je naša želja, s katero zaključujemo ta članek.

Prvi slovenski denarni zavod v Trstu Tržaška posojilnica in hranilnica

registrovana zadruga z omejeno zavezo
Piazza Caserma šte. 2, 1 nadstropje (v lastni hiši).

Sprejema hranilne vloge in je obrestuje po 4% v aga se lahko po 1 K. Rentni davek plačuje zavod sam in ne vlagatelji. Posojuje denar na menjice zastave in vknjižbe. Ima najmodernejšo varnostno ce-

lico, varno proti vlamu in požaru, v njej se shranjujejo lahko: vrednostni papirji, zlatnine, biseri, testamenti itd. Ako hoče kdo kupiti srečke na obroke mu to preskrbi posojilnica jako po ceni.

Z Bogom! Srečno pot! V daljno Ameriko!

Zakaj potujejo naši ljudje najraje čez Trst na ladjah avstro-ameriške parniške družbe (Avstro Amerikana Bratje Kozulič i dr.)? Odgovor:

Rafaelova družba v Trstu priporoča to iz teh le vzrokov: Prednosti: v Trstu 1) smo mi doma, 2) smo pod avstrijskim varstvom do Amerike, 4) ni treba menjavati denarja, 5) si

lažje pomagamo v svoji materinščini (v prodajalnicah, uradih, cerkvah), 6) imamo večinoma slovanske sopotnike, Prednosti: na adijah avstro-ameriške (Austro-Americana) plovitbene družbe: 1) domači ljudje v postrežbi, 2) domača kuhinja, 3) uvaževanje slovanskih jezikov, v napisih, govoru, v razvrstitvi (po narodnosti v izseljeniškem domu i na ladjah), 4) lastni izseljeniški dom, obdan z lepim vrtom na samem, izven mesta tik morja. Do plosolja električni tramvaj. Po vseh prostorih električna razsvetljava. Hrana in stanovanje brezplačno pred odplitvijo za 2000 oseb, 5) močne ladje, 6) v izseljeniškem domu nameravana katoliška kapela. Govorilo se je tudi o posebnem dušem pastirju za izseljence, 7) strogo ločenje veroizpovedanja, narodnosti, spola. 8) Vožnja mnogo cenejša, 9) Zveza tudi v južno Ameriko. 1908. 10. Strogo nadziranje in poduk agentov, ki ne smejo vabiti še manj pa siliti ljudi v tujino.

Svetko Stanibal Škerl

Trst, Sv. Ivan.

priporoča svojo bogato založeno prodajalnico jestvin in pekarno.

Pošilja na deželo tudi poštno pošiljatve od 5 K. naprej.

Posebno se priporoča čč. duhovščini.

Josip Rože

Trst - mizarški mojster - Trst

Via Giulia. — Telefon šte. 1971.

Izdeluje in popravlja vsakovrstna stavbinska in druga mizarška dela. Posojuje tudi različne odre in scenerije za vsako igro ali koncert. Postrežba točna. Cene jako nizke.

Edina mehanična Tovarna pohištva

v Trstu

tvrdke Aleksander Levi Minzi

ulica Tesa 46.

— Skladišča Piazza Rosario št. 1. —

Obrtno in konsumno društvo Sv. Ivan

(pri cerkvi)

registrovana zadruga z omejenim poroštvom

javlja sl. občinstvu, da je svoje prostore preustrojilo v najnovšem sloju.

Ima na razpolag veliko dvorano v pritličju, najmodernejši pivski salon ter tri sobe rezervirane za krstv poroke in društvene sestanke.

Toči domače vino, istrsko črno, belo vipavsko, kraški teran in refošk v buteljkah.

Za obilni obisk se priporoča: Načelnstvo.

Trgovsko-obrtna zadruga

Via S. Francesco d'Assisi št. 2, I. r. V TRSTU Via S. Francesco d'Assisi št. 2, I. n.

kjer je bila prej „Tržaška posojilnica in hranilnica“. — Telefon št. 16-04.

Poštno hranilnični račun 74679

Sprejema hranilne vloge od vsako 5° gar, tudi če ni član, in je obrestuje po 5° tako da se po 260 tednih dob 300 K

Sprejema hranilne knjižice tujih zavodov, in je realizuje ne da se bi obrestovanje pretrgalo. — Daje v najem hranilne pušice, katere so najprimernejše sredstvo za varče anje v družinah — posebno pa, pri nedoraslih. Hranilne pušice se odpirajo le v uradu. — Deleži so po 20 K in po 2 K.

Nadaljna pojasnila se dajejo v uradu med uradnimi urami, ki so: ob delavnikih od 9—12 d. in 3—5 p. Trgovsko-obrtna zadruga v Trstu registrovana zadruga z neomejenim jamstvom.

LJUDSKA POSOJILNICA IN HRANILNICA

za tržaško občino pri Sv. Ivanu pri Trstu.

Registrowana zadruga z neomejeno zavezo

Sprejema hranilne vloge tudi od 4 1/2% Davke plača hranilnica sama.
neudov in jih obrestuje po Za varnost vlog jamčijo udje.

(280) z vsem svojim premoženjem v znesku približno en milijon kron in pol.

Za večje vloge se tudi dajo višje obresti po ustmenem pogovoru s stranko. — Hranilnica in posojilnica je pod nadzorstvom svetoivanske duhovščine. Hranilne vloge sprejemata za našo hranilnico v Trstu č. gg. Frančišek Guštin in Hadrijan Brumen. — Vsak krščansko misleč Slovenec naj vlaga svoj denar le pri Ljudski hranilnici in posojilnici pri sv. Ivanu pri Trstu.

Ves božji dan krožim po Trstu, a vse zastonj. * *

Kaj pa bi rad? Par dobrih čevljev. Če hočeš dobiti dobrih čevljev in če nimaš prav polne možnje, pojdi lepo cerkvi sv. Petra starem mestu ulica Rosario št. 2 in stopi v slovensko zalo-go obval. Čevljarski mojster Josip Stantič ti bo prav po domače slovensko postregel z najboljšimi čevlji za nizko ceno. Poskusi!

No, kako je bilo? Imenitno, izvrstno. Čevljev se tu dobi za vsako nogo, kakor da bi na nji vzrastli. — Ni čudno saj zalaga ta mojster tudi c. k. ljudi.

Razširjajte in priporočajte „ZARJA“